

Proč optický disk v dnešní době?

Když jsem se šel podívat na stránky tohoto předmětu, abych zjistil zadání eseje, upoutal mě hned pod zadáním titulek „Proč optický disk v dnešní době?“. Hned jsem o tom začal přemýšlet a dospěl jsem k tomu, že je to vlastně docela dobré téma na zamyšlení.

Dnes už je běžné, že si mezi rodinou, kamarády nebo třeba kolegy předáváme digitální informace na flash discích. Je to logické, mají totiž spoustu výhod. Jsou rychlé, dosahují podobných kapacit jako pevné disky před několika lety, vejdou se do kapsy, jsou levné (občas je dokonce dostanete zdarma), některé pěkně ozdobí klíče, ale hlavně flash disk můžeme rychle naformátovat a nahrát na něj další data. Takhle to zní idylicky, ale pochopitelně mají i své nevýhody. Například jednou se mi stalo, že jsem zakopl a klíče i s flash diskem mi upadly na zem. Doma jsem s hrůzou zjistil, že je flashka nečitelná, a že jsem přišel o vše, co na ní bylo nahráno. Spoléhal jsem na ni dokonce tak moc, že jsem si data nezálohoval nikde jinde. Tehdy to znamenalo jen zůstat vzhůru o trochu déle a napsat znovu referát na fyziku, ale nechci ani domýšlet, co by to pro mě znamenala ztráta dat dnes. Přestože už s přenosnými paměťmi zacházím opatrně, vždycky mě zamrazí, když se flashka dlouho načítá. A další věc - asi všichni známe ten pocit, když se vám všude doma válí spousta flash disků, ale když je akutně potřebujete, nenajdete ani ten nejošklivější reklamní přívěsek s kapacitou 1 GB. Miniaturizace už totiž pokročila do takové míry, že vmáčkla desítky gigabajtů do prostoru menšího, než jaký zabírá pětikoruna. Většinou si ani nepamatuji, kam jsem položil svůj telefon, takže hledání flashek rovnou vzdávám.

No dobře, co když se nám ale povede najít funkční flashku a přenést na ní data tam, kam potřebuji? Přeskočím to, že průměrnému člověku se podaří správně zasunout USB až na třetí pokus a přejdu rovnou k největšímu problému, a to je třídění a skladování dat. Většinou si data kopíruji rovnou na plochu s tím, že je později roztřídím nebo vyhodím. Třeba na fotky z babiččiny dovolené jsem se chtěl podívat už dávno. Nechci je ukládat nikam hluboko do adresářové

struktury, protože pak bych je už nikdy nenašel a akorát by mi zabíraly místo. Teď mi sice hnijí na ploše, ale jednou uzraje čas, podívám se na ně a pak se jich konečně zbavím. No a takových souborů mám na ploše spoustu. Vše jen proto, že plýtvání s daty skoro nic nestojí, ale čas potřebný k jejich roztřídění je drahý.

Bylo by řešením všechna podobná data sypat na jeden disk? Ne, protože i s nejpromyšlenějším adresářovým stromem se z takového místa dřív nebo později stane datová skládka. A právě tady vidím velkou výhodu optických disků, protože když data vypálíte, máte je fyzicky v ruce a musíte je někde reálně uskladnit. Věřím, že při takovémto postupu by byla většina dat zahozena ještě před vypálením. Navíc když už se rozhodnete, že nějaká data opravdu stojí za to, aby byla zálohována, na kvalitním optickém disku vydrží minimálně desítky let. A byť se to nezdá, tak optické disky jsou nejvýhodnější v poměru cena/kapacita, což je také důvod, proč například Facebook zálohuje všechna svá data na Blu-ray.

Neříkám, že se máme vrátit do doby, kdy jsme byli závislí pouze na CD nebo DVD, přece jen vypalování byla docela velká otrava. Říkám, že bychom mohli uvažovat o moderních alternativách, jako jsou například online uložště dat. Za prostor musíte platit, takže si ho více vážíte a dvakrát se rozmyslíte, než na něj nahrajete všechny fotky z dovolené. Data máte k dispozici všude na světě, můžete je sdílet s kýmkoli a nemusíte se bát, že o ně přijdete, když náhodou zmoknete.

Datový prostor dnes považujeme za naprostou samozřejmost, ale i v digitálním světě bychom se měli chovat „ekologicky“ a uklízet po sobě, protože jinak nás zavalí hromada nedůležitých dat a my mezitím ztratíme data, na kterých nám záleží.